

Kedves Testvérek!

„Mi pedig láttuk Isten egyszülöttjének dicsőségét. Mi láttuk Jézus dicsőségét, az Emberfia dicsőségét.” Erről szeretnék beszélni, természetesen Karácsony összefüggésében. Mi ez az üzenet, hogy az ember, hogy mi itt, és az előző és a következő nemzedékek is megláthatják Isten dicsőségét Jézusban? Mit jelenthet ez számunkra? Azt mondjuk, hogy „Jó volt az idei Karácsony.”, „Ma nem sikerült olyan jól a Karácsony.” Hogy sikerült az idei Karácsony? Ha így tennénk fel a kérdést, a magunk természetességében, akkor talán három nagy válaszcsoportba sorolhatók lennének azok, amit ilyenkor mondunk.

Az egyik, hogy valami ilyesmit mondunk: „Hát, ez úgy kevesebb lett, mint aminek gondoltam.” Gondolhatunk a gyerekekre is, esetleg voltak nagy várakozásaik és vágyaik: „Hát, azt nem kapták meg, vagy hát, kisebbet kaptak, kevesebbet.” Vagy éppenséggel mikor azt mondom: „Hát, ez kevesebbnek bizonyult, mint ahogy gondoltam. Például: az apukám Karácsonykor is ivott, szeszt, sokat. Az anyukám Karácsonykor is sírt, sokat.” Most nem is akarom ezt tovább mondani, a gyerekek is jól összehalhéztak Karácsonykor. Szóval létezik az a csoportválasz, amikor valami ilyesmit mondunk: „Hát, ez úgy kevesebb lett idén, mint amilyenek láttuk, vagy gondoltuk, vagy reméltük.”

Aztán biztos a másik csoport valahogy így hangzik: „Hát, ez pont annyi volt, mint aminek látszik. Volt benne jó és rossz vegyesen. Tényleg, volt, ami egyáltalán nem volt benne jó, de azért volt benne szép és jó is.” És akkor föl tudjuk ezeket sorolni, és azt mondjuk: „Jó, hát ezzel úgy ki lehet békülni.”

Talán van egy harmadik csoport, akik azt mondják: „Én azt hiszem, ez az idei Karácsony is, mint úgy egyébként a karácsonyok, több ez, mint aminek látszik.” A Karácsony sokkal több, mint aminek látszik. Mert minek látszik Karácsony? Annak látszik, hogy van egy pici baba, aki megszületik. Hogyha Jézus egész életét idehozom, ami látszik belőle, hogy megszületik. Ahogy megszületik, nem túl dicsőséges a környezete, az emberek hozzáállása, azután menekülnie kell. Azután pár év tanítás után elítélik és megölik.

Hogyan ragadhatnánk meg, mit jelent ez, hogy sokkal több, mint aminek látszik? Fölidézzük, hogy 2000 évvel ezelőtt sem látta mindenki Jézus születésekor az ő dicsőségét. Sőt, azt mondhatnánk nagyon kevesen látták az Ő dicsőségét. A környezete leélte a földi életét, miközben találkozott Jézussal, és vele együtt voltak, és semmi különöst nem vettek észre. Miért mondja ilyen lelkesen János evangélista „Mi láttuk Isten egyszülöttjének dicsőségét.”, hát azért, mert együtt volt vele a Tábor hegyén, ahol kinyilatkoztatta dicsőségét. Hát persze, hogy János apostol látta Isten egyszülött Fiának dicsőségét. Lehetünk egy kicsit szomorúak, hogy hát mi meg nem voltunk ott, mi nem láttuk. Kétezer évvel ezelőtt egy maréknyi kisebbség látta csak Jézusnak a dicsőségét, a többség azt nem látta. A többség valami olyasmit mondott: „Kevesebb, mint aminek látszik. Na, van benne ez is, az is, csak elítélték, megölték.”

Szóval a harmadik csoportba tartozók azt mondják: „De várjunk csak! Kétezer évvel ezelőtt sem volt magától értetődő, hogy bárki, aki meglátta Jézust, találkozott, vagy beszélt vele, látta volna az Ő dicsőségét.” Min múlik 2024-ben, hogy valaki látja-e Isten Fiának dicsőségét, és aztán ennek a világossága életet hozzon számára? Nagyon egyszerűen azt mondhatnánk, hogy aki a kicsiben meglátja a nagyot. Aki a kicsiben meglátja a nagyot, ő meglátja Isten Fiának dicsőségét a saját életében is.

Aztán eszembe jutott az, hogy lelkigyakorlaton mindig ezt kérdezte a lelkigyakorlatot tartó atya, hogy: Volt-e abban áldás, amit csináltál? Mert rendben van, egy csomó mindent csináltál, volt-e benne áldás? És annyira izgalmas volt nekem ez a kérdés, hogy sok mindent akkor más fényben kezdtem el látni. Addig azt mondtam, hogy ezt csináltam, meg azt

csináltam, szerintem ez jó volt, vagy nem volt annyira jó. De mikor így tettem föl a kérdést: volt-e benne áldás? Sokkal világosabban láttam, hogy azt a dolgot érdemes volt-e csinálni vagy nem, jól tettem-e vagy nem. És valahogy ennek mintájára talán ez a kérdés se rossz, hogy végig nézem az életemet, a napomat, hogy van-e benne az Isten dicsősége? És ha van, akkor talán az által Krisztus akár fölismerhetővé lesz.

A viláosság azért jött, hogy minden embert megvilágítson, de minden embert. Itt a mindent szeretném kihangsúlyozni; minden embert megvilágítson. Gyónásban többször hallom, hogy úgy hát az ünnep, vagy a szomorúság, és azt mondja: „Szép ez a karácsony, de a gyerekeim nem járnak templomba.” De nem ennél a panaszos szónál hagyta abba, hanem azt folytatta, hogy „Hát, nem járnak, nem járnak, de olyan rendes emberek, hát olyan rendesek. Én szeretném, ha járnának, de olyan rendesek, és szerintem ez Istennek számít.” Hát én ehhez tudtam kapcsolódni. Mondtam, szerintem is számít.

Akkor úgy lenne talán érdemes tovább mennünk, hogy akkor ez két dolgot biztosan jelent. Akkor az embernek nem kell nagynak lennie. Mert ha a kicsiben ott van a nagy, akkor a kicsi ember magában, másban, és elsősorban most Jézusban fölfedezheti a nagyot. Akkor nem kell nagynak lennünk. A másik, ami még örömtelibb, nem érdemes időt, energiát szálni arra, hogy nagynak látszódjunk. Arra például egyáltalán nem érdemes időt és energiát szálni, hanem sokkal érdekesebb kinyitni a szemünket, minden érzékenységünket, hogy a kicsiben fölfedezzük a nagyot. Akkor ez tulajdonképpen a következőt jelenti, hogy amikor fölfedezzük a kicsiben a nagyot, akkor számunkra egyszer csak fölragyog Isten dicsősége.

Egy történetet szeretnék idehozni. Olvastam, talán tíz évvel ezelőtt, amerikai kosárlabda bajnokság, egy NBA sztár megy az autóval egyedül, Karácsony van. Megáll egy piros lámpánál, és bekopogtatnak neki az ablakon, és egy másik ember áll ott, de egy fegyverrel kopogtatott, és azt mondta, hogy „Azonnal add ide az autót!” Letekerte az ablakot ez az NBA sztár, és aki ki akarta őt rabolni, akkor ismerte föl, hogy egy nagy ember. A szó szoros értelmében magas. Láta ezt a magas embert, azt a híres embert, egyszer csak azt mondja: „Istenem! Hát téged nem rabolhatlak ki.” Ahogy fölkiáltott: „Téged nem rabolhatlak ki. Hát te nem is vagy kicsi, te nagy vagy.”, a történet nem ezzel fejeződik be, hanem azzal, hogy az NBA sztár azt mondja ennek a rablónak: „Idefigyelj, gyere, ülj már be! Hát ezt miért csinálod?” És ő elmondta, hogy azért, mert két napja szabadult a börtönből, és éppen semmije nincs, és azt gondolta, most meg kéne alapoznia a jövőjét. Az NBA sztár ott, Karácsonykor azt mondta ennek a fiatalembernek: „Tudod mit? Gyere, meghívlak egy vacsorára!”

Ebben a történetben számomra nem csak maga a történet szép, hanem az, hogy nem csak az történik, hogy az a rabló meglátja a nagyot abban a valakiben, nem erről van szó, hanem annak a rablónak a kezében fegyver van. És miközben az ő kezében van a fegyver, aközben abban a kicsiben, akit bármikor elpusztíthat, meglátja a nagyot. A kicsiben látja meg a nagyot. Milyen érdekes, amikor azt mondja az NBA sztár: „Gyere, ülj már ide be az autóba! Meghívlak egy vacsorára.”, akkor nem azért teszi, mert fél a nagytól, hanem mert abban a kicsiben meglát valami többet, akivé ő lehet, és ezért meghívja egy vacsorára, mert abban a vacsorában is sokkal többet lát, mint egy vacsorát. Ez az egyszerű történet, ami egyébként hát, szívet melengető történet, minden elemében arról szól, hogy a kicsiben valaki meglátja a nagyot. Mikor a kicsiben az ember meglátja a nagyot, fölragyog fölötte Isten dicsősége, és átjárja a szívét Isten dicsősége, és közöttük megjelenik Isten dicsősége, vagy ezen a világon megjelenik Isten dicsősége.

Ezért a karácsonyi örömhír az, hogy igenis van közünk és részünk és részesedésünk Isten dicsőségében, aminek semmi köze nagysághoz, hatalomhoz, befolyáshoz, és

érdekérvényesítő képességhez. Ezért lehetséges az, hogy a szentírásban ezt hallottuk örömhír gyanánt: „...és ez a világosság volt a világ Világossága, minden ember világossága.”